

Kristiina Kass
Lõvi Leo

Illustreerinud Joonas Sildre

 TÄNAPÄEV

Raamat on valminud koostöös Politsei- ja Piirivalveametiga
Eesti politsei 100. aastapäeva puhul.

Toimetanud Marin Vinkel
Kujundanud Villu Koskaru

Tekst © Kristiina Kass ja Tänapäev, 2018
Pildid © Joonas Sildre

ISBN 978-9949-85-427-1

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Sisukord

Kuidas Lõvi Leost politseilõvi sai	5
Lõvi Leo läheb poodi	9
Lõvi Leo ja jalgrattapäev	15
Lõvi Leo on abivalmis	19
Lõvi Leo läheb laulupeole	24
Lõvi Leo läheb sünnipäevale	29
Lõvi Leo ja uus poiss	34
Lõvi Leo ja taskuvaras	39
Lõvi Leo päästab Liisut	46
Lõvitüdruk Liisu lugu	52
Leo, Liisu ja koletis	57
Jõluettevalmistused politseijaoskonnas	62
Liisu läheb kooli	68
Lõvitüdruk Liisu äpardus	73
Leo ja Liisu leiavad rahakoti	80
Lõvi Leo ja emadepäeva lilled	86
Leo ja Liisu rannapäev	90
Leo ja Liisu ostavad jäätist	95
Salapärane seinasodija	100
Operatsioon „Koolisein”	107
Lõvi Leo läheb tsirkusse	115
Leo ja Liisu astuvad areenile	121

Kuidas Lõvi Leost politseilõvi sai

Linna tuli tsirkus. Seal esines peale koerte, kasside, küülikute ja papagoide ka lõvipoeg. Lõvipoja nimi oli Leo ja ta oskas jalgrattaga sõita. Leo oli terve tsirkuse tõmbenumber ja jalgrattaga sõitmine oli tema lemmiktegevus.

Aga siis võeti riigis vastu otsus, et tsirkuses ei tohi enam metsloomi pidada. Seda peeti loomade piinamiseks. Niisiis pidi tsirkus metsloomadest loobuma. Koerte ja kassidega olnuks asi lihtne: need targad ja dresseeritud loomad oleksid kergesti uue kodu leidnud.

Aga lõviga, kes oli selle tsirkuse ainuke metsloom, oli asi keerulisem. Ehkki Leo oli veel lõvipoeg ega mitte mingi suur ja hirmuäratav täiskasvanud lõvi, ei julgenud keegi teda siiski koju lemmikloomaks võtta. Isegi valvekoeraks mitte, kuigi too oleks kohe kindlasti kõik pahade kavatsustega majja tungivad röövlid eemale peletanud.

Tsirkusedirektor Tino Tiritamm andis Lõvi Leole kätte tema viimase kuu esinemistasu, patsutas õlale ja ütles:

„Armas Leo, kahju küll, aga sinule me uut kodu ei leidnud. Võid küsida loomaaia, äkki seal on mõnda sinusugust vaja.”

Lõvi Leo jäi väga nukraks. Veidike leevendas tema kurbust armaks saanud jalgratas, mille tsirkusedirektor talle kaasa andis.

Mida ma siis nüüd teen, muretses Leo. Kuhu ma lähen? Looma-
aeda ei taha ma küll elama minna. Seal ei lubata mul vist jalgrat-
tagagi sõita.

Leo lonkis ratast käpakõrval talutades mööda linna ringi. Uitas
siin ja seal, käis tiigi ääres parte vaatamas, ronis puu otsa ja istus seal
mõtlikult tükk aega. Siis tuli ta jälle alla, sest kaua sa ikka niimoodi
üksipäini puu otsas kükitad.

Leo istus oma ratta selga ja hakkas ajaviiteks ümber purskkaevu
tiirutama.

Korraga marssis lõvi poole kaks sinises mundris politseinikku.
Üks neist, konstaabel Kivikäkk, viipas Leole käega. Leo peatas ratta.

„Hästi sõidad!” kiitis ta. „Aga miks sul kiivrit pole? Niiviisi
võid pikali kukkudes pea katki lüüa.”

„Ma olen ettevaatlik,” lubas Leo ja kavatses jälle ratta selga
ronida.

Aga nüüd võttis teine konstaabel, nimega Majasokk, lenkstan-
gist kinni ja jäi ratast uurima.

„Muidu täitsa uhke ratas, aga sul pole siin ei tulesid ega isegi
mitte helkureid,” noomis ta. „Kes sind niimoodi pimedas näeb?”

„Ma sõidan ainult valgel ajal,” lubas Leo.

Aga politseinikud ei lasknud tal veelgi minna.

„Palun dokumendid!” ütles konstaabel Kivikäkk.

„Mis dokumendid?” ei saanud Leo aru. Tsirkuses polnud keegi
kunagi mingeid dokumente küsinud.

„Isikut tõendavad dokumendid, paberid!”

Leo läks ähmi täis. Tal polnud muid pabereid kui need mõned
rahatähed, mis tsirkusedirektor oli talle palgaks tasku pistnud. Nüüd
võttis Leo rahapaberid välja ja torkas need konstaabel Kivikäki
pihku.

Mõlema konstaabli kulmud tõusid otsmikule.

„Kuule, altkäemaksu andmine on tõsine asi! Me peame seda nüüd jaoskonda selgitama minema,” teatas konstaabel Majasokk ja haaras Lõvi Leol ühe kaenla alt kinni.

„Ja politsei eest oma isiku varjamine on samuti tõsine asi,” lisas konstaabel Kivikäkk ja võttis Leol teise kaenla alt kinni. Vaba käega haaras ta Leo rattast.

Nii talutasid nad vaese Leo koos jalgrattaga politseijaoskonda.

Vangi Lõvi Leod muidugi ei pandud ja ka trahvi maksmisest ta seekord pääses. Kui ta oli oma kurva loo politseinikele ära rääkinud, pistsid need hoopis oma targad pead kokku ning tegid Leole varsti toreda ettepaneku.

„Kuule, Leo,” ütles ülemkonstaabel Overlokk oma vuntsi siludes. „Me siin arutasime asja. Meil jäi just hiljuti politseikoer pensionile ja nüüd vajaksime uut hea ninaga abilist. Kas sinul on hea nina?”

Lõvi Leo nägu lõi heameelest särama. „On küll! Ma tean näiteks, et sul on kotis singivõileivad!” Ta limpsas keelt, sest järsku meenus talle, et polnud terve päev läbi midagi sünnud. Kõht ka korises.

„Suurepärane! Meil on siin üks vana diivan, kui see sulle magamiseks kõlbab, siis võid sa siia elama jääda. Tere tulemast meie jaoskonda, politseilõvi Leo!”

Ülemkonstaabel Overlokk surus kokkuleppe märgiks Lõvi Leo käppa ning kõik teised politseijaoskonna töötajad plaksutasid käsi. Õnnest naeratavale Leole pandi pähe politseimüts ja ülemkonstaabel Overlokk kinkis talle oma singivõileivad.

Nõnda siis sai Lõvi Leo korraga nii uue kodu kui ka uue töökoha.